

Foto:athens.indymedia.org

**Tema: Fra arabisk forår
til antiamerikansk efterår**

OK13: Ligelønnen der forsvandt

Forny et modstand mod Merkel og trojkaen

Arbejdere i alle lande, forén jer!

Hænderne væk fra Syrien!

Syrien er ramt af en reaktionær borgerkrig. Lige nu foregår der en alvorlig eskalation: Alt tyder på, at der forberedes en krig mod Syrien, startet af NATO-landet Tyrkiet og støttet af krigsalliancen.

Borgerkrigen i Syrien har fra starten været opflammet udefra. Fremmede magter har haft mere end en finger med i spillet. 'Oprørerne' er forsynet med våben, med penge og med positiv propaganda i alle internationale medier. De angriber fra Syriens nabolande, ikke mindst fra Tyrkiet, hvor de har fundet en sikker havn for nye angreb. Ifølge FN har mere end 20.000 mennesker mistet livet i de sidste halvandet år.

De syriske oprørere er en broget flok med forskellige målsettinger – herunder islamiske fundamentalister, som er finansieret og bevæbnet af de religiøse og politiske diktaturer Saudi-Arabien og Qatar, USA's klientstater.

Lige nu foregår der en alvorlig eskalation: Alt tyder på, at der forberedes en krig mod Syrien, startet af NATO-landet Tyrkiet og støttet hele vejen af krigsalliancen.

Den 4. oktober vedtog det tyrkiske parlament, at Erdogan-regeringen kunne indlede militære skridt mod Syrien. Det udløste øjeblikkelige demonstrationer imod en krig i både Ankara og Istanbul.

Den krigeriske retorik fra den tyrkiske regering og militær er sekunderet af NATO's generalsekretær, den notoriske og hidtil ustraffede krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen, der op til et møde blandt alliancens krigsministre den 8. oktober erklærede:

- Vi har alle nødvendige planer klar til at beskytte og forsvare Tyrkiet, hvis det er nødvendigt.

Påskuddet for en tyrkisk krig er, at granater – angiveligt fra den syriske hær – skal have ramt en grænselandsby og dræbt fem. Og at den syriske hær fortsætter med at sende granater ind i Tyrkiet.

Dertil må konstateres:

Den tyrkiske hær har gentagne gange – og også længe før den pågældende episode – angrebet mål i Syrien. Den tyrkiske regerings støtte til de syriske oprørere er ikke af humanitær karakter, men udgør en folkeretsstridig aggressionshandling.

Tyrkiet har også sine egne undertrykkende mål med støtten til oprørerne og en eventuel invasion af Syrien i forhold til kurderne i Syrien, der åbent flager med PKK's flag.

Og yderligere:

Syrien truer ikke Tyrkiet med krig. Syrien begår ikke planlagte krigshandlinger med risiko for at blive ramt af NATO. Det har Assad-regimet ikke den fjerneste interesse i.

Til gengæld er der ingen tvivl om, at de NATO-støttede oprørere har interesse i, at Tyrkiet og NATO angriber Syrien, og at de er i stand til at sende granater mod tyrkiske mål.

Syrien kan meget vel blive det fjerde mellemøstlige land, der bliver offer for en ulovlig aggressionskrig anstiftet af USA og NATO og deres reaktionære allierede – efter Afghanistan, Irak og Libyen, som alle er ødelagt og mishandlet af imperialismens erobringskrige i det 21. århundrede.

Borgerkrigen i Syrien er et resultat af imperialismens og den arabiske reaktions kriminelle manøvrer. En krig mod Syrien fra Tyrkiet og NATO vil være endnu en krigsforbrydelse ikke bare mod det syriske folk, men mod det tyrkiske folk, mod de arabiske folk, mod folkene i hele Mellemøsten og mod menneskeheden.

Danske NATO-soldater kan blive kaldt i krig mod Syrien – som i Afghanistan, Irak og Libyen – mod lande og folk, som aldrig har udgjort en trussel af nogen art.

Den danske SRSF-regering følger nøjagtig samme kriminelle lakaj-politik som Fogh Rasmussen, Lars Løkke og VKO.

Den internationale antikrigsbevægelse er begyndt at mobilisere mod de ildevarslende krigssignaler, der lyder mod Syrien – og også mod Iran, som Israel planlægger at angribe med amerikansk støtte.

En krig mod Syrien vil være et nyt led i den nu 11-årige og uafbrudte terrorkrig, som indledtes efter 11. september 2001. Det vil være den fjerde krig for regimeskift og for amerikansk verdensherredømme.

Den vil som de indtil nu tre andre krige i regionen i dette århundrede blive en pind til imperialismens ligkiste!

Arbejderpartiet Kommunisterne

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
16. november 2012
Deadline næste nr. 09.11.12

Op af den sociale massegrav

Den 1. januar 2013 bliver en skæringsdag: Får SRSF-regeringen med støtte af hele blå blok hældte titusinder af dagpengemodtagere i den sociale massegrav ved at sende dem helt uden for forsørgelse, eller i bedste fald på kontanthjælp – hvis de opfylder de skrappe betingelser.

I Danmark kræver det to lønninger at forsørge en familie. Skal man pludselig klare sig for én må hus eller ejerlejlighed sælges. Der lægges op til skilsmisser i tusindtal og andre sociale katastrofer oven i den, der hedder ikke at kunne få arbejde.

At kunne arbejde og forsørge sig selv og bidrage til sin familie er en menneskeret. Når der ikke er jobs er en beskedne kompensation som dagpenge eller en skrabet som kontanthjælp det mindste, der kan forlanges. Trods al snak om kickstart og nye arbejdspladser er regeringen ikke leveringsdygtig i nye jobs:

Tværtimod har den slagtet jobs i den offentlige sektor. Den fører nyliberal EU-politik og det betyder nedskæringer og ikke jobs.

Den socialdemokratiske fagtop har ikke på noget tidspunkt for alvor modsat sig de blå EU-reformer. Den har ikke rørt en finger for at stoppe dagpengereformen og få vendt den om – eller sikret de tusinder, der er på vej i den sociale massegrav. De socialdemokratiske fagforeninger er blevet til klubber for de bedst stillede arbejdende, mens de fattigste og dårligst stillede forlader dem, for de forsvarer ikke deres interesser. Nogle går til Krifa og gule fagforeninger, simpelthen fordi de er billigere.

Flere tusinde protesterede ved folketingets åbning den 2. oktober - på 40 årsdagen for den skæbnsvangre afstem-

ning om dansk EU-medlemskab i en flot demonstration fra Rådhuspladsen til Christiansborg. Også i Århus var der protestmøde.

Kravene var *Stop dagpengeforringelser! Praktikpladser til alle! Ingen forringelser af fleksjob og førtidspension! Ordentlige levevilkår til alle på SU og kontanthjælp!*

LO-toppen (bortset fra FOAs Dennis Kristensen) glimrede ved sit fravær. I forbindelse med finanslovsforhandlingerne må der mobiliseres til nye aktioner og manifestationer.

Overlades det til fagtoppen og Enhedslisten at løse problemerne er resultatet givet: SRSF og blå blok triumferer – med stor beklagelse og 'Sådan er det jo'.

2. oktober 2012: Protester ved folketingets åbning - 40-årsdagen for folkeafstemningen om dansk medlemskab af EF (EU)

Kommunistisk Politik nu som månedsblad

Til læserne!

Dette nummer af Kommunistisk Politik er det første af månedsbladet Kommunistisk Politik. Fremover vil det i stedet for hver anden uge udkomme en fredag midt i måneden.

Det betyder også en række ændringer i redigeringen af bladet og af dets udseende. Nogle af dem kan allerede ses fra dette blad, andre vil komme senere.

Indholdsmæssigt vil bladet stadig fokusere på at ruste læsere

og brugere i klassekampen, som kun bliver hårdere og mere skærpet. Men det mest dagsaktuelle stof vil fremover være at finde på netavisen kpnet.dk, som også gennemgår en række væsentlige ændringer, bliver mere aktuel og i løbet af et halvt års tid finder frem til et nyt og bedre design.

Månedsbladet Kommunistisk Politik vil behandle centrale klassekampsspørgsmål, både nationalt og internationalt. Det vil fokusere mere på et tema hver måned, belyst gennem en række artikler – og der vil blive mere stof fra

den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og mere revolutionær teori. Til hvert nummer planlægges også et debatoplæg om et vigtigt politisk spørgsmål.

Det trykte blad lægges fortsat på nettet som pdf på udgivelsesdagen - den midterste fredag i hver måned. Ved henvendelse til komp@apk.dk kan abonnenter bestille det i pdf, som sendes pr. mail et par dage før udgivelsen, før posten når frem.

Redaktionen 16. oktober 2012

Nyliberale reformister i krise

Af Kommunistisk Politik

Thorning-regeringen har foretaget sine første ministerudskiftninger. De skal bruges til at genoplive illusionerne om, at den fører en ny, anderledes og progressiv politik end EU's reformpolitik

Det er normalt for en regering i vanskeligheder at foretage udskiftninger på taburetterne. SRSF-regeringen er ingen undtagelse. Selvom den kun har været et år ved magten, er den allerede godt slidt og ramt både af tillidskløft og troværdighedsskok.

Opstigninger og fald

Rokader er en direkte følge af den akutte krise i SF. Som regeringskonstellationens venstrealibi er SF særlig hårdt ramt af de kraftige negative reaktioner på den nyliberale reformpolitik, regeringen står for.

Det er reelt den, som har fremtvunget formandsskiftet i SF og Villy Søvndals og hans makker Ole Sohn og Thor Møger-Petersens fald fra magtpolitikens tinder.

Ikke mindst har Thor Møgers skråsikre manipulationer gjort ham sårbar som en af regeringens mest forhadte ministre. En oplagt kandidat til rollen som syndebug.

Et plaster på såret for Sohn og Møger vil være de gigantiske ministerpensioner, som de kommer til at nyde godt af resten af livet. Dem er der ikke skåret i, og ingen planer om at skære i.

Søvndal og Co.s fald har til gengæld banet vejen for et bemærkelsesværdigt comeback for SFs fhv. formand (1991-2005) Holger K. Nielsen som minister. Som formand for SF indledte han det højresving, som førte partiet over på positioner fra et nej til EU og NATO til et ja til EU og imperialistisk krig. Villy Søvndal tog de sidste skridt og gjorde SF til et regeringsfæhigt parti. Nu betaler han og hans gruppe en pris for ikke at have partimedlemmerne og mange af vælgerne et med sig hele vejen.

Den ny SF-formand og minister Annette Vilhelmsen er til gengæld et ube-

skrevet og så godt som ukendt blad. Tvivlen kommer hende til gode.

Regeringen vil benytte lejligheden til spin: Den vil forsøge at få de krisebetingede rokader til at forbedre dens ramponerede image og genopfriske myterne om, at den står for og vil en ny politik - underforstået som bryder med EU's nyliberale reaktionære reformpolitik, som har sendt EU- og euro-landene ud i dybere krise og forarmer befolkningerne.

Men presset på regeringen er stort: Det er ikke nok med retorik. Der skal reelle indrømmelser til. Ministerskifterne vil ikke betyde det fjerneste for SRSF-regeringens overlevelseschancer, hvis ikke det brede folkelige krav om at redde dem, der står til at miste dagpengene fra januar, og andre anti-reformkrav bliver imødekommet.

Den kommende tid vil vise, hvordan Thorning og de to andre kvindelige partiledere i regeringen håndterer det. De skal manøvrere dygtigt for at fastholde deres nyliberale reformstrategi og samtidig pleje illusionerne om en ny og anden politik. De plejer at dumme sig, og det er der ikke råd til.

SF: Ny formand – intet kursskifte

Det gik som forventet, da Annette Vilhelmsen fik sejren i SF's urafstemning om formandsposten i partiet - en klar sejr med 66 pct. af stemmerne mod 34 til Astrid Kragh - SF-toppens og hele ministerholdets favorit. Alle de kræfter, som lovede 'en ny politik' med den ny regering, sætter nu deres lid til den ny SF-formand.

Næsten 60 pct. stemte, og resultatet var en klar tilkendegivelse fra medlems-

kredsen af et krav om mere indflydelse og mindre topstyring fra ministergruppen. Det var også en protest mod SF's åbenlyse højredrejning i forbindelse med regeringsdeltagelsen, anført af den afgåede Villy Søvndal, Ole Sohn og Thor Møger Petersen.

Den dramatiske kamp om formandsposten blev ført i amerikansk valgkampstil: Ekstremt personfikseret, apolitisk, fuld af rygter og spekulationer om ministerrokader og knive i ryggen. Hvilke hoveder kommer til at ryge i fraktionskampen?

Vilhelmsens tiltrædelsestale på det første danske 'partikonvent' lagde op til sammenhold og enighed og afdæmpede forventninger om udrensninger.

Havde nogle håber, at talen ville gøre op med SF's højredrejning, blev de skuffede. SFs første kvindelige partileder slog fast, at partiet er skænbundet til SRSF-regeringen. Det er en solid tilhænger af den kriseramte europæiske union og det danske medlemskab – og støtter også regeringens bestræbelse på at tilslutte Danmark finanspagt og euro.

Den forrige SF-formand Holger K. Nielsen skiftede position fra unionsmodstander til at kalde EU for 'en moralsk supermagt'. Glidebanen er ikke ukendt.

Vilhelmsen bifaldt og roste tilmed den norske nobelkomites absurde tilde-ling af fredsprisen til EU.

Når man har svært ved at kende forskel på reaktionær nyliberal politik og progressiv politik og på krigs- og fredspolitik, vil resultatet også være derefter.

SF har fået ny formand, men ikke en ny politik.

Det store mediedrama ender som et forsøg på at få SF ud af den vælgerkrise, dets højrepolitik har medført – uden at ændre politikken. Det har mørke udsigter.

Alle de kræfter på 'venstrefløj', i fagbevægelsen og de folkelige bevægelser, som lovede 'en ny politik' med den ny regering, og trofast har støttet den, sætter nu deres lid til den ny SF-formand.

Det er en gentagelse af illusionsmagieriet. De er garanteret skuffelse.

Ehl: Mellem illusioner og kamp

Enhedslisten har profiteret stort på krisen for den siddende regerings politik. Vælger- og medlemsmæssigt er partiet svulmet. Det får med omkring 10 pct. i opinionsmålingerne halvdelen af socialdemokraternes pct. og næsten det dobbelte af SF.

Partiet har ikke rigtig fået snavsede hænder af den nyliberale reformpolitik, med undtagelse af sidste års finanslov, men har kritiseret de nyliberale udspil fra SRSF som skattereform, dagpenge-reform og fleks- og førtidsreform.

Men Ehl står i et dilemma: De har anbefalet og er støtteparti for en 'rød' regering, der fører blå politik, nyliberal reformpolitik, til gavn for bankerne, kapitalen, de rige og på de manges og velfærdens bekostning. Løfterne om at regeringen ville føre en ny og progressive politik er ikke indfriet. Og vil ikke – strategisk set – blive indfriet. Regeringen forhandler finanslov med både blå blok og Enhedslisten. Et forlig med Lars Løkke og Co. vil styrke Enhedslisten, men også betyde at kravet om at opgive støtten til SRSF-regeringen og opbygge kampen uden for folketinget forstærkes. Et forlig med Enhedslisten med obligate indrømmelser vil forstærke den kritikken i og uden for partiet af accepten af en grundlæggende nyliberal politik.

Forskellige fløje i Enhedslisten udkrystalliserer sig og manifesterer sig pt..

Det er den uundgåelige følge af at Enhedslistens politik er en alibipolitik for regeringen – uden at være en del af den.

Al forandring kommer nedefra *sammen kan vi mere*

Budskab fra Græsrodderne indkalder til græsrodskonference

Lørdag den 10. november 2012 kl. 11 – 16

Christianshavn

Program kl. 11 til 13

Indlæg, europæisk inspiration og diskussion om kampen mod EU

Oplæg: Samme krisepolitik fra Athen til København.

EU har fået lov til at bestemme indholdet af landenes økonomiske politik, de fattigste og svageste skal skæres ned mens de rige slipper billigere i skat, politikerne tier og samtykker.

Oplæg: EU's Supermagtsvanvid

De store lande i den kriseramte eurozone planlægger at udvide EU med fælles hær, egen direkte valgt præsident og meget mere. Det er stormagtsdrømme om at stjæle løs og bestemme over adgangen til verdens ressourcer, over mineraler, arbejdskraft, landbrug og havets fisk.

Kl. 13 frokost

Kl. 14 – 16

Oplæg, inspiration og debat om modstand og forandring

Oplæg: Bristede forventninger

Håbefulde forhandlinger med regeringen fører ingen vegne. Tværtimod er illusioner med til at svække modstanden mod alle nedskæringsreformerne. Den progressive forandring af samfundet kommer nedefra.

Oplæg: Samarbejde blandt græsrodder

Forskellige foreninger vil fortælle om deres arbejde og deres erfaringer. Hvad har vi lært, hvad kan vi gøre sammen og hvordan styrker vi bevægelsen for reelle forandringer.

Rigtig mange har noget at sige på det ene eller andet, eller flere områder. I må meget gerne forhåndstilmelde jer med bud på et indlæg. Der bliver selvfølgelig også mulighed for åben mikrofon og debat.

Send videre – invitationer sendes til hele landet
Kontakt: forandring@budskabfragræsrodderne.dk

Arrangør: Budskab fra Græsrodderne.

www.budskabfragræsrodderne.dk

OK13: Ligelønnen, der forsvandt

Af Dorte Grenaa

I denne tid har fagtoppene i de forskellige forbund travlt med at bortforklare, hvorfor kravet om ligeløn – mandeløn til kvindefag – er ude af de offentlige ansattes overenskomstkrav for OK13, allerede inden forhandlingerne er begyndt.

Fagtoppen har sammen med S-SF-R-regeringen lagt en strategi for uhyre små lønforbedringer, hvis overhovedet nogen, mod til gengæld lidt tekniske justeringer på ligelønsloven fra politikernes side. Alle sidder de sammen i "Nationalt netværk for ligeløn". Her sidder også Enhedslistens Johanne Schmidt Nielsen. Hun har fået det ben at være den, der kommer med et lovforslag om at holde regeringen fast på sin ambition om 12 ugers barselsorlov til mænd som et særligt ligelønsinitiativ!

Offentlige ansatte mænd tjener 40 kr. mere i timen end offentligt ansatte kvinder.

Kommunalt ansatte mænd tjener 26 kr. mere end kommunalt ansatte kvinder.

Regionalt ansatte mænd tjener 72 kr. mere end regionalt ansatte kvinder.

Tal fra FOA

"Vi kender alle kender den økonomiske situation – og derfor at det ikke er tid til diskussioner om større lønstigninger ... Betyder det så, at vi har lagt vores ligelønsstrategi på hylden? Det gør det slet ikke. Men vi har hele tiden gjort det klart, at vi ikke kan skabe ligeløn alene ved forhandlingsbordet. Det er på høje tid, at politikerne på Christiansborg påtager sig et medansvar for at skabe ligeløn i Danmark. Vi forventer ikke, at politikerne afskaffer uligelønnen fra den ene dag til den anden. Men vi forventer, at politikerne tager problemet alvorligt – og at de tager hul på problemet. For eksempel ved at ændre ligelønsloven, så man kan sammenligne løn på tværs af uddannelser," sagde formanden for Sundhedskartellet og Dansk Sygeplejeråd Grete Christensen på dette års overenskomst-konference for tillidsfolk.

Og selvom forhandlerne ikke mærker pustet i nakken fra de lavtlønnede kvinder på samme måde som ved storkonflikten i 2008, så ved de, at utilfredsheden og kravet om højere og lige løn er stor. I foråret 2008 strejkede tusindvis af pædagoger, sosu'ere, sygeplejersker og andre offentligt ansatte med krav om

Kvindekamp i dag

»mandeløn til kvindefag«. Storkonflikten varede i 59 dage, før det lykkedes fagtoppene ved et kæmpe forræderi at splitte og lægge kampen ned.

Ligeløn inden 2020 til mellemlange uddannelser

Fagforbundene for kvinder med de mellemlange uddannelser har besluttet kun at sætte fokus på sine egne medlemmers ligelønsinteresser. Så kan medhjælperne, dagplejerne, sosu'erne og kassedamerne slås med deres egen lave løn, synes deres motto at være.

Sundhedskartellet indgik sammen med BUPL, Socialpædagogernes Landsforbund (SL) og Dansk Socialrådgiverforening (DS) i kølvandet på Lønkommissionens redegørelser fra 2010 et såkaldt 2020-samarbejde med det formål inden 2020 at have skaffet ligeløn til deres medlemmer. Sic!

De har derfor bedt beskæftigelsesmini-

ster Mette Frederiksen om ”nye værktøjer”, som de kalder det. De ønsker et særligt jobvurderings-system, så man kan bestemme, om to job har samme værdi. Ligelønsloven siger i dag lige-løn for arbejde af samme værdi. Man ønsker ligeledes større krav til arbejdsgiverne om at overholde loven om kønsopdelte lønstatistikker.

En sådan reformistisk omvej har været fulgt til bevidstløshed af den socialdemokratiske fagtop og politikere i årtier – faktisk et århundrede – uden grundlæggende at rokke ved uligelønnen. Der er ikke noget galt med gode lønstatistikker i sig selv. Men ideen om, at den enkelte tillidsrepræsentant eller den enkelte kvinde med dem i hånden kan overbevise arbejdsgiverne om det retfærdige i højere og ligeløn, holder ikke en meter.

Medlemmernes erfaringer fra storkonflikten i 2008 og fra alle øvrige ligelønsstrejker op gennem århundredet er derimod, at kraften til at rokke ved lønnen ligger i sammen at stå op imod arbejdsgivernes ret til at bestemme lønnen og kæmpe solidarisk og stole på egne kræfter.

Kvindeløn er lav løn

Socialdemokratiet og de andre borgerlige hævder, at det er det kønsopdelte arbejdsmarked, der er skyld i kvindernes uligeløn. At det er et strukturelt og ideologisk problem, der forfølger os

Officielt har den gennemsnitlige uligeløn holdt sig stabilt på 18-20 % de sidste mange årtier.

Inden for et kvindeforbund som HK tjener mænd i gennemsnit ca. 8.300 kr. mere om måneden end kvinder i løn og tilsvarende ca. 830 kr. mere i pensionsopsparing. Den gennemsnitlige forskel fra den højst lønnede gruppe (it, drift m.m.) til en ekspedient er på 17.100 kr. hver måned. Og igen blandt ekspedienter er kvindernes gennemsnitsløn på 118 kr. mens mændenes ligger på 135 kr.

Tal fra HK

Lønforskelle over et livsforløb: Over et livsforløb bliver den månedlige løn forskel mellem de mande- og kvindedominerede fag med samme uddannelsesniveau til mange penge. Lønkommissionens beregninger giver et billede af forskellen i livsindkomster for medarbejdere med en mellem-lang videregående uddannelse:

- En pædagog vil have tjent over 3,5 millioner kroner mindre end en bygnings-

konstruktør i livsindkomst. Sammenlignet med en politibetjent er løngabet over 4,5 millioner kroner.

- En politibetjent får i gennemsnit udbetalt over 2,5 millioner mere end en jordemoder over et helt arbejdsliv.
- En bygningskonstruktør får udbetalt 2,9 millioner mere end en socialrådgiver.

Alle har samme uddannelsesniveau og arbejder i den samme sektor.

pga. forældede kønsopfattelser.

Uligelønnen er i sin kerne et lavtløns-spørgsmål. Det rammer ufaglærte hårdest, og der hvor arbejdsgiverne har mest magt, der hvor beskæftigelsen er dårligst, det rammer alder, nationalitet og bopæl. Det må både ses og løses som et klassekampsspørgsmål. Den forældede kønsopfattelse af kvinden som underlegen daterer sig tilbage til et helt konkret historisk tidspunkt – nemlig indførelsen af den private ejendomsret. Heri ligger også dens løsning – nemlig afskaffelsen af den private ejendomsret.

Hovedproblemet med et kønsopdelte arbejdsmarkedet er lavtlønsområderne, og ikke kun hvor mange af hvert køn der laver hvad. Det er et hovedproblem for de kvinder og familier, der skal leve på en lav løn, og det presser lønniveauet for hele arbejdsmarkedet. På samme måde bruger de offentlige arbejdsgivere løntilskudsjob på plejehjem og daginstitutioner til at presse lønniveauet, og bygge- og anlægssektoren bruger østarbejdere til at presse løn og arbejdsforhold.

Arbejdets værdi

Det lyder tillokkende med en jobvurderings-tabel, hvor man kan se, om pædagog og politimand er lige meget værd og derfor skal have samme løn. Det holder bare ikke. Vi får ikke og vil aldrig under kapitalismen få en løn, der svarer til værdien af vores arbejde. ”Hvordan skulle nogle mennesker ellers blive rige

uden at lave noget?” hedder det i sangen om merværdi, om de riges profit skabt af vores arbejde. Vores arbejdskraft er en vare. Under kapitalismen er lønnen hele tiden et spørgsmål om styrkeforhold. Hvor langt kan arbejdsgiverne presse lønnen ned, hvor dyrt kan vi sælge os. EU og nyliberalismen med sin raseri af arbejdspladser, raseri af kollektive overenskomster og organisering i fagforeninger, individuelle løn- og arbejdstidsforhold osv. presser reallønnen og lavtlønnede rigtig hårdt. Der synes i disse år ikke at være nogen nedre grænser for, hvor langt arbejdsgiverne, staten og fagtoppen vil presse de arbejds-løse ned og ud.

Så i stedet for nu at skulle diskutere, hvem der er mest værd – en portør eller en sygeplejerske – burde kræfterne forenes mod arbejdsgivernes diktater.

Spræng EU's lønramme

Når de offentlige arbejdsgivere og fagtoppen henviser til den økonomiske krise for at retfærdiggøre minus-lønstigninger, er det et politisk valg, de tager. Det er den EU-dikterede finanslovramme, der stilles op som eneste løsning. Men hvis den ikke kan sikre vores krav om nødvendige lønstigninger, kan vi ikke bruge den til noget. Den må overskrides. Pengene er der. I stedet for bankpakker, uafbrudte krigsmilliarder, oliemilliarder til Mærsk, skattelettelser til de rige – for bare at nævne noget – kunne de bruges til at løse lavtløns- og uligelønsspørgsmålet over en bred skala.

Vi har brug for en ny antikrigs-strategi

Af Ron Ridenour

Vi har haft brug for at genoprette en antikrigs-bevægelse, siden Enhedslisten trak sig ud af antikrigs-aktioner i 2008-9. Det har ført til en nedgang af antikrigs-aktiviteter. Men det har også ført til, at ikke kun lederne af EL har besluttet at koncentrere sig om en parlamentarisk strategi, men at også næsten resten af venstrefløjen har gjort det.

Der er undtagelser. Blandt dem er de tapre pacifistiske Fredsvagterne, og APK med deres små aktioner og Stop Terrorkrigens hjemmeside. Men "Stop Terrorkrigen" og alle andre antikrigsinitiativer som "Nej til Krig" eksisterer i virkeligheden ikke.

Nu hvor alle ved, at EL's ledere støtter kapitalens præmisser – de har skrevet under på den lyseblå regerings finanslov fra starten af, som er bygget på kapitalismen og dens imperialistiske verdensorden, krigene indbefattet – må der genskabes antikrigs-grupper. I Århus er den gamle "Nej til krig og terror" og andre gode folk så småt begyndt igen. Den 26. oktober vil der være den anden Fredsfestival med oplæg og workshops om, hvordan vi kan protestere mod krigene. Jeg foreslår, at vi gør det samme i andre byer, hvor der er individer og grupperinger, som stadig mener, at det er nødvendigt at kæmpe imod kapitalens og alle de parlamentariske partiers krige.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Oplæg til debat

Det må være mere muligt at tiltrække mange flere end de overnævnte, nu hvor EL har demonstreret sin tåbelige establishment-politik. Mange EL-medlemmer og stemmer kunne genaktiveres og skabe noget nyt.

De sædvanlige marcher duer ikke, især når vi er så få. Når man går passivt gennem gaderne med 100-200 gode folk i tavshed og samles de sædvanlige steder og hører (og ikke hører) de sædvanlige taler, gør vi i virkeligheden ikke nogen forskel. Ingen hører på os.

Jeg vil gerne ridse nogle andre muligheder op:

1. Vi kan ikke bare komme ud med vores kritik af alt muligt, som er rigtigt nok, men ikke er nok. Vi skal ud med vores fredsbudskab om, hvad slags verden vi gerne vil danne. Ikke noget med fem kroner mere her eller der. Nej. Folk vil gerne høre, hvad der kunne gøres bedre, og hvordan. Vi skal lære at kommunikere meget bedre.

Vi skal også ud med vores materialer, vores løbesedler, vores annoncer til steder hvor folk er: arbejdspladser, skoler, supermarkeder, foran rådhuset og Christiansborg. Vi skal snakke med folk på gaderne lige som Amnesty International gør, og som vi gjorde i 60-70'erne i mange lande.

2. Frankrig er i gang med at forlade Afghanistan med sine kampsoldater. Den nye præsident, Francois Hollande, har lyttet til det store flertal af franskmænd, som vil ud af en krig, som ikke kan vindes. En af de første ting, han

gjorde efter valget, var at tage til Afghanistan (den 25. maj 2012) og fortælle de franske soldater, at de vil være hjemme ved udgangen af dette år.

I forbindelse med et ambassadørmøde sidst i august holdt Hollande en tale, hvor han sagde, at de var begyndt med at trække deres 2000 kamptropper ud. De første 550 ville forlade Afghanistan i samme måned, og resten mellem september og december.

Jeg foreslår noget nyt for os: Lad os samle så mange, vi kan, foran den franske ambassade i de sidste dage af december eller lige efter nytår, når det bliver klart, at alle kamptropper er ude. Lad os lave en glædelig happening. Og så tager vi til dødens ambassade og viser vores vrede. Og så tager vi videre til, hvor Fredsvagterne bor, og viser vores indignation over lakajregeringen for den amerikanske imperialisme. Vi skal kræve, at Danmark gør det samme som Frankrig.

I USA er antikrigsbevægelsen i gang igen. Den største demo i flere år fandt sted i maj 2012 i Chicago, da NATO holdt sit stormøde. Der var også mange demonstrationer i USA og andre lande, som Canada, den 5.-7. oktober i anledning af 11 års krig imod Afghanistan. Der var 15,000 på gaden, og mange var veteraner fra forskellige krige. Til mødet sagde dronning Thorning, at Danmark ikke vil bryde sin "solidaritet" med NATO og trække tropperne ud før sidst i 2014. Men det har Holland og Canada gjort, og nu Frankrig og Australien.

Lad os gøre tilværelsen sur for denne marionetdronning og hendes udenrigs- og krigsminister, så længe de beordrer mord på uskyldige mennesker for kapitalens skyld.

3. Lad os begynde at bruge civil ulydig-

heds-aktioner, som vi gjorde i USA og Europa i 60'erne og 70'erne imod krigen mod Vietnam, Laos og Cambodja. Vi er nok arbejdsløse og pensionister, som kunne spise gratis bag tremmer for et stykke tid. Vi kunne lave sit-ins og andre kreative aktioner.

4. Vi kunne også lære af anonymous-denmark.dk og andre i autonome kredse. For eksempel: Danmarks lejesoldater skal ikke blive set som helte, men som betalte krigsforbrydere, som de er. De melder sig frivilligt som mordere for Børsen og deres politikeres angrebskrige. Vi kunne hælde symbolsk blod på deres symboler. Vi kunne genoptage aktioner som Lars og Rune gjorde imod de danske top-krigsforbryder-politikere. Nu er det S/SF/R-krigsforbryder-politikernes tur.

Ligesom under Vietnam-krigen skal soldater ikke slippe for vores vrede, bare fordi de kommer fra arbejderklassen. De skal lære at bruge våben til ærligt forsvar og ikke for at myrde mennesker, som har ikke angrebet os. Jeg vil minde folk her om, at hvad vi gjorde i USA, havde en positiv effekt. Mange tusinder soldater vendte sig om og handlede imod krigen, blandt andet fordi vi var så mange, som viste dem, at deres opbakning af kapitalen og dens politikeres krig var forkert og umoralsk.

Vi skal sige til dem, at de har været forkert på den, og opfordre mere tænksomme soldater fra Irak- og Afghanistan-krigen til at skabe en 'veteraner for fred'-brigade og deltage i antikrigs-aktioner.

5. Måske kunne vi danne aktioner imod storkapitalens tyveri, denne gang foran Børsen.

Vi skal tænke kreativt, tænke på happenings, tænke på, hvordan vi kan komme ind til folks samvittighed og vise forbindelsen mellem dalende social velfærd/løn og krig.

I hvert fald synes jeg, at gode folk, som ønsker retfærdighed og fred, skal samles uden om parlamentariske interesser og skabe enhedsaktioner og parallel-aktioner.

Kulturnat

Vivian og jeg havde besluttet os for at benytte Kulturnattens pamflet af tilbud.

Der er et hav af finkulturelle muligheder, som ikke er vores kop te, men solidt krydret med muligheder for at få stillet nysgerrigheden på en lang række felter som eksempelvis: Hvordan fungerer det bag scenen i det nye koncerthus? Frem for alt nyder vi byens puls med de mange mennesker i alle aldre og fra de fleste sociale lag. Byen og dens stemning minder os lidt om miljøet på de mange brede boulevarder bygget i Sovjetunionen og i de socialistiske lande efter 2. verdenskrig. Vi oplever denne nærhed mange mennesker imellem – og uden Strøgets og andre gågaders klaustrofobiske tæthed – som virkelig behageligt. Det kunne vi godt nyde i hverdagen på årets øvrige 364 dage.

Vi lagde ud med at se DR-Byen, hvor vi opsøgte *special effect*-afdelingen. Der var ingen chokerende nye ting, men alligevel nogle pudsige ting, som vi ikke skal komme nærmere ind på her. Med i 'Kulturnattens pas' hører også gratis transport med alle byens kollektive transportmidler, så vi fortsatte til den sjællandske del af København, hvor vi opsøgte Arbejdermuseet i Rømersgade.

Det kan man jo altid besøge, vil nogle indvende.

Ja og nej. På denne aften var gården pyntet op med vasketøj på tørresnore, der strakte sig på kryds og tværs fra lejlighed til lejlighed. Lirekassemændene underholdt med sit bidrag, mens man kunne fortære en solid 'super-Børge' eller en 'knækker' med et glas fadøl til. Folk trodsede det lidt kedelige vejr, så bordene var fyldte.

Indenfor var bordene i salen også stuvet. Der var 50'er-jazz på scenen kombineret med lidt Patsy Cline-melodier, hvor vi specielt svingede med til 'Crazy'. Der var tid til erindringer om tæt besatte tillidsmandsmøder og solidaritetsarrangementer for 'plattedamerne' på 'Den kongelige' eller

indsamlingsfest for de portugisiske landarbejdere, der på baggrund af et los i r... til diktatoren Salazar havde gjort sig fortjent til en traktor fra danske arbejdere.

Folkets Hus i Rømersgade spillede vist på de sidste klassekamps-melodier i slutningen af 70'erne. Det giver en dejlig varme at tænke på, at dets nuværende formål understøtter og understøttes af selv samme ånd!

På 3. sal – hvilket vil sige loftet – var der gjort i stand. Spir og hanebjælker stod nøgne, og murene var renoveret. Det er blevet et virkeligt

flot loft, som desværre ikke kom til sin ret med netop denne aften's arrangement. Loftet havde fået til opgave at berige besøgende med et indblik i dansk arbejderbevægelses første årtier. Imidlertid havde de ansvarlige valgt at benytte en masse forskelligt it-udstyr, hvor

man med en stemme i baggrunden skulle forsøge at finde frem til de forskellige steder, der var belyst med stikord eller billeder, der knyttede sig til foredraget. Vi fandt det for fancy og nød i stedet resten af museet på denne specielle aften med usædvanligt mange besøgende.

Vi fortsatte til Nyboder, hvor vi fik et kolossalt berigende foredrag om Nyboders historie helt op til nutiden. Vi besøgte skolestuen, en ikke helt typisk lejlighed, da den var betydeligt større og bedre indrettet end de fleste på den tid, men spændende alligevel. Det var hårde tider for 'søens folk', og de blev ikke mindre hårde, da Nelson stak af med hele flåden og brændte eller smadrede alt andet, der kunne minde om et skib eller omgøres til et sådant! Derefter blev flådens folk ikke bare fyret, men også sat ud af huset, idet det tilhørte flåden.

Vi nåede et par ture i veteranbusser, men overskred tiden til en havnerundfart 'by night'. Prøv det selv næste år, hvis du er i byen!

Reno

Massivt dansk Nej til euro og mere union

40 år efter den danske folkeafstemning 2. oktober 1972, der førte til danske medlemskab af EF (den nuværende politiske union), er unionens flagskib – den fælles valuta: euroen – mere upopulær end nogensinde. Også blandt danskerne: et rekordstort antal siger nej til at udskifte kronen med euro.

Samtidig er et massivt flertal imod en tættere politisk og økonomisk union, sådan som EU lægger op til med bankunionen og planerne om en ny forfatning, der skal skabe et Europas Forenede Stater fra 2020.

Den nuværende regering har en folkeafstemning om euroen og de danske undtagelser med i regeringsgrundlaget. Men der er gode grunde til, at den går stille med dørene om det. For 67 pct. ville stemme nej til euroen, mens kun 22 pct. ville stemme ja ved en folkeafstemning i dag. Det er den laveste an-

del, så længe der er foretaget målinger, siden euroen blev til. Nedgangen for ja-siden har været konstant siden 2004.

Målingen viser også, at danskerne er glade for at stå udenfor, og at Danmark ville klare sig dårligere under den økonomiske krise ved medlemskab. Blot ti pct. mener, at Danmark ville klare sig bedre – og så kan man gætte på, hvem den lille procentdel er, der har fordel af euro-politikken.

Hvad angår udbygningen af den politiske og økonomiske union, som står øverst på EU's (og dermed også den danske regerings) dagsorden i efteråret, er modstanden blandt danskerne også stærk. 46 pct. er imod et tættere samarbejde, mens 35 pct. er for.

De danske undtagelser i forhold til Maastricht-traktaten har været udsat for konstante angreb for at få dem fjernet

Danmark på tværs

fra både blå og 'rød' blok. Den ene er om det militære samarbejde. I 2007 og 2010 ville 64 pct. have denne undtagelse afskaffet. I dag vil 38 pct. bevare den, mens 37 pct. vil have den afskaffet. Det står nu også klart, at EU er i færd med at opbygge en egentlig 'Europahær'.

I 2010 ville 60 pct. have de rettlige forbehold væk. I dag er der kun et spinkelt flertal for at få det fjernet: 39 pct. mod 36 pct.

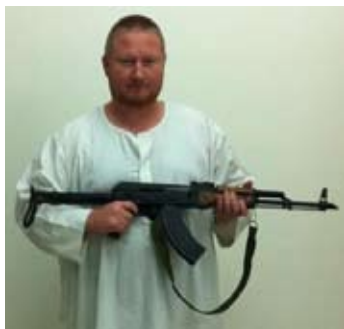
Men som Folkebevægelsen mod EU udtalte i anledning af 40 års-dagen for folkeafstemningen om dansk medlemskab:

Udviklingen har på mange måder langt overgået nej-sidens værste bekymringer. Der er en verden til forskel på den vare, ja-siden solgte vælgerne i 1972, og den nye centralistiske politiske union, den stramt styrede EU-stat, der er under udvikling i Bruxelles og Berlin. Derfor må befolkningen have mulighed for at stilling ved en ny folkeafstemning, udtaler Folkebevægelsens EU-parlamentariker Søren Søndergaard.

Vi står over for et helt nyt EU i de kommende år. En regulær EU-stat med EU-ministre, hvor medlemslandene – især de mindre – totalt underlægges den strammere politiske og økonomiske union uden mulighed for at sige fra. Er det virkelig det, vi ønsker?

EU-tilhængerne ønsker folkeafstemninger om undtagelserne. Lad os få om dem alle. Men lad os også få finanspagt og andre afgørende tiltag på en smørbrødseddell sammen med den samlede menu, det nye EU vil have os til at sluge. Lad det være et fair og demokratisk valg.

Morten Murad Storm poserer med maskingevær i Yemen i 2011 – ligesom Lars Løkke Rasmussen i Afghanistan 1988. Privatfoto (efter DR)

Morten 'Murad' Storm: Agent for en kriminel organisation

En skandale i stort format er slået ned i den danske agentverden

Dokumentationen derfor, som er fremlagt af Jyllands-Posten, er i imidlertid overvældende. Det er bl.a. en optagelse af en telefonsamtale mellem en CIA-mand og Morten Storm, hvor sidstnævnte takkes for hans bidrag i likvideringen af al-Awlaki den 30. september 2011. Al-Awlaki betegnes som et ledende medlem af al Qaeda.

Morten Storm, der som konvertit til islam tog fornavnet Murad, er en kriminel, flere gange straffet tidligere Bandidos-rocker. Måske netop derfor var han et oplagt agentemne for PET.

Historien går på, at Morten Storm blev fanatisk og fundamentalistisk muslim efter sin rockerkarriere og i 1999 søgte ind i hardcore islamistiske miljøer i Danmark, men at han i 2006 pludselig fortrød og kontaktede PET for at hjælpe i kampen mod islamisk ekstremisme.

Det er ikke særlig troligt. Det er

imidlertid en kendsgerning, at han forsøgte at opmuntre islamistiske unge til voldelige aktioner i Danmark. Altså optrådte som provokatør. Der er al mulig grund til at tro, at det skete på opdrag af PET.

At han kunne infiltrere islamistiske centre i udlandet og bistå ved en amerikansk henrettelse som betroet PET-agent, synes hævet over enhver tvivl. Hvor mange beføjelser og love PET dermed har overtrådt, skal ikke kunne siges, men det er nok til at få chefen fyret og organisationen endevendt.

Det understreger også, at PET har samme rolle i forhold til USA og dets lyssky væsener, som dansk politi og myndigheder havde til Gestapo og Værnemagten under besættelsen af Danmark: Man samarbejder loyalt og effektivt.

Morten 'Murad' Storm og PET er fødte partnere: dobbeltspillere, provokatører, eventyrere, kriminelle.

PET og PET-chefen Jakob Scharfs troværdighed er på ca. samme niveau som NATO-bossen Anders Fogh Rasmussens, når han skal indlede en krig eller snakke om sine jobudsigter.

Morten 'Murad' Storms afsløring af, at han som lønnet agent for det danske efterretningsvæsen opererede i Yemen og bistod CIA med at få dræbt den amerikanske statsborger Anwar al-Awlaki ved et droneangreb, udløste et øjeblikkeligt dementi fra den hemmelige tjenestes side. Den bistod i al fald ikke med at få dræbt civile i udlandet, hed det.

Ingen udluftning og dårlige stole er det nye asbest! Foto: KP

Hokus pokus: Undervisningsmiljø i fokus

Gymnasieelever i Århus i aktion på strøget: De protesterer mod det stadig dårligere undervisningsmiljø på landets gymnasier – ikke mindst som følge af mange års nedskæringer.

I en løbeseddel skriver DGS og de aktionerende:

”Dårligt undervisningsmiljø giver dårlig uddannelse!

Undervisningsmiljøet på landets gymnasier er mange steder fuldstændigt uacceptabelt.

Vi er daglige ofre for ringe ventilation, gammelt undervisningsmateriale og dårligt inventar.

Undervisningsmiljøet skal leve op til de samme krav, som stilles til arbejdsmiljøet, med konkrete krav som f.eks. tidssvarende undervisningsmateriale, ordentlige stole, godt indeklima.”

Hvorfor findes der en lov om arbejdsmiljø, men ikke om undervisningsmiljøet? spørger DGS.

Kampens vej: Fornyet modstand mod Merkel og trojkaen

Budskabet fra titusinder af demonstranter i Athen før og under kansler Merkels korte besøg i Athen den 9. oktober var ikke til at misforstå. Grækerne siger i gaderne Nej til EU og euroen – og viser den eneste vej for alle arbejderne og folkene i EU: kampens vej

**‘Merkel ud!
Trojkaen ud!’**

Sådan lød det igen og igen fra demonstranterne i dagene op til og under Merkels besøg. Og budskabet blev gentaget på bannere, skilte, transparenter, plakater, Facebook, Twitter og hvor som helst.

Den tyske kansler fastholdt det brutale nedskæringsdiktat fra Berlin og trojkaen – EU, Den Europæiske Centralbank ECB

og Den Internationale Valutafond IMF. Og de græske arbejdere og det græske folk sagde: Forsvind!

Diktaterne er stillet som betingelse for lån, der betales til udenlandske banker – primært tyske. Almindelige grækere ser intet til den påståede hjælp, og milliardbeløbene tilfalder ikke den syge græske økonomi.

Tværtimod har nedskæringerne gennem de sidste tre år kastet de fleste grækere ud i fattigdom og mange i dyb armod – med høj arbejdsløshed, uden håb for ungdommen og stadige nedskæringer for pensionisterne.

Folk af alle aldre protesterede mod besøget og blev mødt med tåregas og vandkanoner. Det var alt fra pensionister til skolelærere og brandmænd, og masser af

frustrerede og vrede unge. Rigtig mange fag og deres organisationer.

EU = Det Fjerde Rige

Demonstranterne skjulte ikke, at Merkels besøg mindede dem om sidst, Tyskland havde Grækenland under sin hæl – med besættelsen i 1941. Merkel blev koblet med nazi og Hitler på bannere, plakater, i gadeteater osv. Og EU blev betegnet som ‘Det 4. Rige’.

Centralt i Hitlers europæiske nyordning – ‘Neuropa’ – var planerne om en fælles økonomisk, monetær og politisk union efter en nazistisk krigssejr, selvfølgelig med Hitler-Tyskland (‘Det Tredje Rige’) som dominerende magt.

I 1930’erne var ‘Europa – én nation’ nazisternes og fascisternes parole. I

1942 lancerede Hitler ‘Europäische Wirtschaftsgemeinschaft’, eller ‘Det Europæiske Økonomiske Fællesskab’. Det forudså en europæisk stat med en fælles valuta og én centralbank.

Vil skære længere end til benet

Op til kanslerbesøget fik Grækenland besked fra et møde af 17 EU-landes finans- og økonomiministre, at ikke mindre end 89 tidligere aftalte nedskæringsreformer skal gennemføres senest den 18. oktober. Besøget fra EU’s stærke dame skulle understrege det.

Den 18. oktober afholdes et todages EU-topmøde, hvor EU’s regeringschefer skal drøfte finansunion og nye skridt i den økonomiske og politiske union – og

også Grækenlands fremtid.

Den af Merkel og EU indsatte græske premierminister, Antonis Samaras, har meddelt, at den græske statskasse vil være tom sidst i november.

- *Det græske demokrati står over for dets måske største udfordring nogensinde*, sagde han i et interview med tyske Handelsblatt.

- *De beskæringer, som vi allerede har lavet, har skåret helt ind til benet. Vi har nået smertegrænsen for, hvad vi kan bede vores befolkning om*, sagde han.

Ikke desto mindre vil han søge at gennemføre EU’s krav og holde trojkaens tidsfrist. De græske arbejdere og det græske folk er gået til kamp mod dem. Det er også alle EU-arbejdernes og alle EU-folkenes kamp.

Billeder fra demonstrationerne mod Merkels besøg 9. oktober 2012)

Nobels karikaturpris uddelt

Efter Obama, der kvitterede med Libyen-krigen og mere krig i Afghanistan, modtager EU nu Nobels karikaturpris. Det er en skandale, som vækker stor harme blandt folkene i EU – og i EU-modstanderlandet Norge

Det var den tidligere leder af Arbejderpartiet og norsk statsminister (1996-97) Torbjørn Jagland, nu formand for Nobelkomiteen og samtidig generalsekretær for Europarådet, som begrundede tildelingen med, at 'EU i mere end 60 år har arbejdet for at fremme fred, forsoning, demokrati og menneskerettigheder' og har forvandlet Europa fra et krigens kontinent til 'fredens kontinent'.

Jagland har været en ivrig fortaler for at omstøde det norske folks massive nej til EU. I 1972 sagde nordmændene klart nej ved den første folkeafstemning, og nej blev gentaget ved omafstemningen i 1994, hvor Jagland som daværende leder af Arbejderpartiet og ivrig EU-tilhænger led et føleligt nederlag.

I 1990 udgav han bogen 'Min europæiske drøm' og i 2003 'Ti teser om EU og Norge', hvor han argumenterer for, hvorfor Norge bør blive medlem af EU hurtigst muligt, fordi meget havde ændret sig siden afstemningen i 1994!

Den stort set samme konstellation af politiske partier, som i Danmark igen og igen har forsøgt at få landet ind i euroen

og strøget forbeholdene, har i Norge forsøgt at omstøde nej til medlemskab. Og som bekendt uden held: Som i Danmark er modstanden mod EU og euroen større end nogensinde.

Formålet med at tildele det kriseramte EU Nobels fredspris er at give det krakelerede EU-projekt moralsk støtte og bekræfte EU-tilhængernes helt store salgsargument om, at unionen har betydet fred i Europa.

Det er ren svindel. Som fredsforskeren Jan Øberg siger til BT, er sandheden en helt anden:

- EU er direkte ansvarlig for krigen i Bosnien. En række EU-lande er atomstater. Frankrig er til stadighed involveret i krigshandlinger i Mellemøsten. EU har været splittet på spørgsmålet om Irak. EU-lande har i sin tid deltaget i ødelæggelsen af Irak. EU kører i dag et sanktionsregime mod Iran. Og så har EU en militær organisation, men ikke en civil organisation for konflikthåndtering.

Det må tilføjes, at EU-lande med Frankrig i spidsen var drivende i krigen mod Libyen, som har ført til kaos. EU-

landet Storbritannien har været USA's nærmeste partner i alle amerikanske krige, indbefattet 'krigen mod terror'. Så godt som alle deltager på 12. år i det nykolonialistiske felttog i Afghanistan.

Lederen af det norske Nei til EU Hemming Olaussen kalder det 'et propagandanummer' og siger, at det er 'absurd, at EU får fredsprisen'. Folkebevægelsen mod EU kalder det 'årets joke'.

Den europæiske rustningsindustri er en af de få industrier, som oplever fremgang under krisen. Og opbygningen af Europahæren som et led i opbygningen af EU-staten er vidt fremskreden. Den vil også kunne sættes ind mod EU's befolkninger.

EU er simpelthen de fallerede europæiske kolonimagters afløser og på vej mod at blive en ny imperialistisk supermagt, som også med militære midler kæmper om magt, herredømme og resourcer på globalt plan.

Der kan forventes kraftige markeringer, når EU-toppen skal drage til Oslo for at modtage karikaturprisen. Overrækkelsen sker ved en ceremoni på Oslo Rådhus i december.

Genvalg af Hugo Chavez: Et betydeligt nederlag for USA

Der er brugt milliarder af dollars fra amerikansk side for at vælte Hugo Chavez og indsætte Wall Streets modkandidat Capriles (Henrique Capriles Radonski) som Venezuelas præsident. En global propaganda-kampagne op til valget fremstillede Chavez som en syg mand på vej ud, som havde mistet både popularitet og legitimitet.

Capriles' parti Primero Justicia ('Retfærdighed først') har i næsten et årti været støttet af det amerikanske udenrigsministerium, og det skal bruges til at sikre USA kontrollen med det strategisk vigtige latinamerikanske land og sende de folkelige venstrebevægelser i Latinamerika i modsat retning. Capriles er en svoren tilhænger af

neoliberalismen.

Hugo Chavez' valgsejr var derfor et nederlag for amerikansk imperialismen. Chavez fik hen ved syv en halv million stemmer (54,4 pct.), mens Capriles fik omkring 6.150.000 (45 pct.). Valgdeltagelsen var rekordhøj: 80,94 pct.

Den 4. oktober gennemførtes den største manifestation i Caracas nogensinde med mere end tre millioner deltagere for Chavez.

Denne valgsejr betyder imidlertid ikke, at Venezuela ikke længere er under trussel om imperialistisk intervention. Amerikansk-støttede kupforsøg, undergravende virksomhed, økonomisk og politisk pression er kun nogle af imperialismens virkemidler.

Det betyder heller ikke, at Venezuela reelt bevæger sig i retning af socialisme.

Chavez' sociale forbedringer for den fattige befolkning og hans '20. århundredes socialisme' er baseret

Chavez under den gigantiske valgmanifestation i Caracas den 4. oktober.

på den særligt gunstige stilling, landet har i kraft af sine olierigdomme, og er ikke en revolution for at opbygge et nyt samfund med arbejderklassen i spidsen. Det tågede projekt står simpelthen i stampe.

Men Hugo Chavez har været og kan fortsat være en stærk hindring for øget amerikansk dominans i Latinamerika.

Illegalt EU-rovfiskeri ved Afrika er en milliardforretning

En ny rapport fra den engelske miljøorganisation, Environmental Justice Foundation, dokumentere, at europæiske industrifiskefartøjer står bag massivt illegalt fiskeri langs Vestafrikas kyst, bl.a. med overfiskning og udsultning af det lokale fiskeri til følge.

Environmental Justice Foundation (EJF) undersøgelser viser, at mange industrielle fiskefartøjer er ude af kontrol. Der fiskes uden hensyn til internationale aftaler om reguleringer og kvoter, der fiskes illegalt uden licens eller tilladelser, der fiskes uden at rapportere om fangsternes mængder og sammensætning, og hvor de blev fanget og med hvilket grej.

Rapporten dokumenter bl.a. om industrifiskere, at de fisker illegalt langt inde bag sømilegrænserne, angriber de

lokale fiskere, og nægter at betale bøder. De dækker deres kendingsmærke, bruger forbudt fiskeudstyr, omlader fisk ulovligt på havet, nægter at stoppe for fiskeripatruljer, bestikker politifolk, flygter til nabolandene for at undgå sanktioner, og begår krænkelser af arbejdskraften.

Det anslås, af næsten 37 procent af alle fangster langs Vestafrikas kyst bliver fortaget illegalt ureguleret og urapporteret (iuu), og det økonomiske tab for Afrika skal opgøres i milliarder af kr. Det medvirker direkte til fødevarerusikkerhed ved at stjæle maden ud af munden på Afrika og sende den til EU.

Det kan alt sammen lade sig gøre, fordi myndighederne stort set aldrig kontrollerer europæiske industrifiske-

re. Skulle nogle blive taget på fersk gerning, er det næsten umuligt at finde frem til ejerne pga. omfattende og helt lovlig brug af bekvemmelighedsflag, hvor et fiskerfartøj køber et flag fra en stat, der mangler evnen eller viljen til at overvåge skibenes aktiviteter.

Rapporten viser, hvordan sælgere af bekvemmelighedsflag aktivt hjælper skrupelløse fiskere til "flag hop" mellem FOC registre.

EU's regler fra 2010 om, at fisk skal følges af en såkaldt fangsttattest, godkendt af fartøjets flagstat, har på ingen måde løst problemet, men blot tilføjet et ekstra lag af svindel.

Fra arabisk forår til anti-amerikansk efterår

Af Oriental Review

Bag manipulationerne i filmen 'Innocence of Muslims' og snigmordet på den amerikanske ambassadør i Libyen er følelserne og volden, der har rystet Nordafrika og Mellemøsten, de direkte konsekvenser af en strategi

Washington har åbnet Pandoras æske og må nu klare sig igennem de storme, som man selv har startet. Uheldigvis er den amerikanske administration, der er fanget i sit eget spind af modsigelser, ikke i stand til at stille spørgsmålstegn ved sig selv og synker stadig dybere ned i det kaos, som den har ønsket for andre.

Jo mere vi lytter til dem, jo mere foruroligende bliver udtrykket. Vesten har mistet sin samvittighed og tør slet ikke erkende den fatale fejl, der blev begået imod oberst Gaddafi. For et par dage siden talte USA's præsident til FN's generalforsamling og gentog et forbløffende mantra:

- Vi inter文nerede i Libyen sammen med en bred koalition og med et mandat fra FN's Sikkerhedsråd, fordi vi havde muligheden for at stoppe slagteriet af uskyldige, og fordi vi mente, at folkets ønsker har større magt end en tyrans.

- Og når vi nu mødes her, erklærer vi på ny, at Bashar al-Assads regime skal bringes til ophør, så det syriske folks lidelser kan stoppe og et nyt dagdrys begynde.

Dertil må først og fremmest siges: Der fandtes ikke noget mandat fra FN's sikkerhedsråd til intervention i Libyen. Hvis man forsøger at læse resolution 1973 (2011) om 'flyforbudszoner i Libyen', vil man finde ud af, at den ikke indeholder et eneste ord om mulig intervention. Resolutionens fleksibilitet var den eneste grund til den fatale godkendelse i sikkerhedsrådet.

I dag sønderrives Libyen i smådele af rivaliserende stammer. Under Gaddafis styre var det en konføderation af stammer, der for det meste var loyale over for centralmagten. Det er de ikke nu. Østlige stammer har allerede er-

klæret *de facto* løsrivelse og ignoreret parlamentsvalget. De forsøger at stikke indtægterne fra udnyttelsen af olie- og gasfelterne i deres områder i egen lomme. Et af de økonomisk mest velstående lande i Maghreb er i fuld fart ved at blive et nyt Afghanistan eller Somalia.

Alle libyske stammer har nu deres egen væbnede milit, med et anslået samlet mandskab på over 100.000. De slår permanent mod hinanden om land, græsgange, kilder til drikkevand, men

hovedsageligt om oliefelter. For eksempel lurer der nu en storkrig imellem klanerne i Misratah og Benghazi om Sirte-bassinet. Ingen har den mindste intention om at afgive disse aktiver til de centrale myndigheder i Tripolis.

Alexander Mezyaev fra Strategic Culture Foundation beskriver det daglige slagteri i Libyen sådan:

"I det hele taget er der ingen tegn på, at spændingerne er på vej ned i Libyen, hvor kampe er flammet op nonstop de seneste fem-seks måneder. Alvorlige sammenstød imellem Toubon-brigaderne og arabiske grupper begyndte i Sabha i det sydlige Libyen i juni og kostede adskillige hundrede liv. Senere rasede kampe i Kufra i det sydøstlige Libyen.

De traditionelle klanstridigheder om grænsekontrol i den vestlige del af Libyen eskalerede til en tre dages væbnet konflikt mellem byerne Zuwara på den ene side og al-Jumail og Reghladin

på den anden, med godt 50 dræbte. Ti døde, da arabere og tuareger hamrede løs på hinanden i Ghadamas, og ca. 1600 tuareger blev senere tvunget til at flygte til det nærliggende Derg. I juni stødte Zentan- og Mashashia-stammerne sammen i Nafusa og efterlod 70 døde og 150 sårede.

Regeringsstyrker blev udstationeret imellem Zentan og Shagiga for at adskille to lokale samfund, som førte krig om jord. Barkis myndigheder har fortsat ført en 'føderalistisk' politik i det østlige Libyen. Volden har tilmed bredt sig til statschefens lokaliteter, hvor en vagt og en 'oprører' blev dræbt i en skudveksling i maj måned. Regeringsfaciliteter, repræsentanter for det internationale samfund og sikkerhedsstyrker bliver i det østlige Libyen beskyttet med en skræmmende regelmæssighed."

Barack Obamas regering støttede ikke alene fjernelsen af oberst Gaddafi (genopfrisk lige engang hans jubeltale den 20. oktober 2011), men lettede også Det muslimske broderskabs opstigning til magten i Ægypten. I dag er vi også vidner til anti-amerikanske demonstrationer dér (til rent held endnu uden ofre). Og man støtter også anti-Assad-oprørerne i Syrien. Hvad der vil ske med den fodrende hånd i Damaskus, hvis guerillaerne vinder, kan vi slet ikke forestille os.

Uheldigvis lærer Washington ikke af historiens lektie. De har allerede betalt dyrt for at skelne mellem 'god' og 'dårlig' jihad (vi undskylder brugen af dette hellige ord i en ugudeligt militant betydning her). De anser terror mod geopolitiske rivaler som en tilladelig form for 'national befrielse', mens anti-amerikanske aktioner er forbrydelser mod menneskeheden. Prisen for

USA for en sådan politisk skizofreni vil kun vokse.

Vi bør ikke alene sammenligne disse skelsættende begivenheder i det anti-amerikanske efterår alene med en parodi på en film udsendt i USA. Problemet stikker meget dybere. En ond ånd er allerede sluppet ud af flasken og har travlt med at smadre det gamle mausoleum i Tripoli, ødelægge gamle kristne helligdomme i Kosovo, Indonesien, Nigeria ned, slå ægyptiske koptere ihjel osv..

For at forstå den geopolitiske kabale om Mellemøsten ordentligt, bør vi sætte navn på vinderne og taberne i spillet om 'det arabiske forår'. Golf-monarkierne er klart blandt vinderne. Det er en åben hemmelighed, at Golflandene i lang tid har ønsket at kontrollere den libyske gas. Qatar, som har ambitiøse planer for det enorme europæiske marked for flydende gas, var den vigtigste interesserede part i fjernelsen af den libyske leder. Som bonus har emiren af Qatar, Al-Thani, fået skaffet sig af med sin personlige modstander (flere hårde

ordvekslinger mellem dem ved panarabiske møder var ikke gået ubemærket hen) og med den næstsidste magtfulde sekulære leder i den arabiske verden (den sidste er Syriens præsident Bashar al-Assad).

I dag er de pro-salafistiske islamisters indflydelse alvorligt styrket i Libyen. Den tidligere militærguvernør for Tripoli, Abdelhakim Belhadi, Qatars protegé, anses for at være en af de mest indflydelsesrige personer dér. Skønt han fik et elendigt resultat ved de nyligt afholdte 'demokratiske' valg til Nationalkongressen, spiller han stadig en afgørende rolle i Libyen.

Den største taber er indlysende EU (for ikke at tale om det libyske folk, der vil leve i et nyt Afghanistan). Man har ikke opnået nogen af de oprindeligt udstukne mål. Forsøget på at vise EU's politiske og militære magt var nær endt i fiasko og faktisk en Suez-krise nr. 2. Ideen om at etablere en liberal og sekulær stat i Libyen er ligeledes slået fejl. De, der i Mahmoud Jibril ser en liberal,

tager dybt fejl: Han har allerede krævet genindførelse af polygami, og ifølge ham skal der regeres strengt efter sharia-principperne.

Endvidere har operationerne i Libyen skabt nye problemer for det europæiske kontinent. Man har mistet en pålidelig gasleverandør (intet seriøst firma vil investere i det, som i dag kaldes for Libyen). Man står over for mangedoblet illegal emigration fra Afrika. Truslen om et enormt, olierigt terroristcentrum, som er ved at opstå på den anden side af Middelhavet – bevæbnet med sofistikerede våben, indbefattet bærbare jord til luft-missiler – er så håndgribelig som aldrig før. Men det farligste er måske tabet af tilliden fra lederne af den tredje verden. Nu ved de, at flirten med eller løsrivelse fra Vesten ikke garanterer dem imod demokratisk sønderbombning.

Oversat fra engelsk og forkortet af Kommunistisk Politik

Tyrkiet planlægger et NATO-angreb på Syrien

Af Rick Rozoff, Stop NATO

En malstrøm fejer over Mellemøsten, og Tyrkiet står i centrum – og er faktisk årsagen til den

Tyrkiet er det eneste asiatiske medlem af den amerikansk ledede militærblok NATO og grænser ydermere op til Syrien, Irak, Georgien, Armenien og Aserbajdsjan, og det intensiverer sine militære angreb ind i Syrien og Irak og truer med at kaste hele regionen ud i destabilisering og krig.

Efter dagligt at have bombet mål i Syrien, efter at en mortergranat landede på østtyrkisk territorium den 3. oktober, hvilket Ankara gav det syriske militær ansvaret for, har de tyrkiske væbnede styrker atter, ligesom de gjorde for to måneder siden, flyttet tanks, armerede troppetransportvogne, missil anlæg og tropper til grænsen, og det har udstationeret 25 krigsfly på en base i Diyarbakir i det kurdiske område af landet. Begge

Freds demonstration i Tyrkiet

dele er aktioner, som angiveligt retter sig mod PKK (Det Kurdiske Arbejderparti), selvom det i virkeligheden er en del af en generel militærmobilisering, der ikke vil blive begrænset til angreb på denne gruppes kæmpere og støtter.

Det tyrkiske nyhedsagentur Dogan skrev, at 25 F-16-kampfly og andre fly ankom til flybasen den 8. oktober, og Today's Zaman skrev, at 12 F-16-fly slog til mod, hvad der blev betegnet

som PKK-områder på Qandill-bjerget ved den irakisk-iranske grænse.

Den følgende dag fordømte en talsmand for den irakiske regering, Ali al-Dabbagh, krænkelsen af hans lands suverænitet med følgende erklæring:

"Disse tyrkiske angreb på irakiske territorier er uacceptable, og vi vil tage de nødvendige diplomatiske skridt."

Han tilføjede: *"Vi forstår baggrunden for disse handlinger, men alligevel kan vi ikke tolerere sådanne overtrædelser."*

For nylig annoncerede det irakiske parlaments udenrigskomite sin intention om at forlange, at det tyrkiske militær forlader den nordlige del af landet, mens komited medlemmet Safia al-Suhail erklærede, at der var 16 tyrkiske baser på irakisk jord nær de to landes grænse.

Afslørende nok ankom Iraks statsminister Nouri al-Maliki til Moskva den 8. oktober, hvor han besøgte landets udenrigsministerium og mødtes med statsminister Dmitrij Medvedev for at diskutere tættere bånd på det militære område og energiområdet.

For lidt over en uge siden aflagde NATO's militære øverstbefalende, admiral James Stavridis, et uannonceret besøg i den tyrkiske hovedstad for at mødes med chefen for den tyrkiske generalstab, general Necdet Öz el, og forsvarsminister Ismet Yilmaz.

I den tyrkiske presses referat hed det:

"Under drøftelserne blev den allierede luftkommando i Izmir taget op til nøje behandling. Izmir-kommandoen

kom for nylig på den politiske dagsorden under debatten om NATO's tidlige advarselssystem i Kürecik, Malatya, som er en del af NATO's missilforsvarsskjold. Radarsystemet i Kürecik blev installeret for at ransage himlen over Iran for enhver missiltrussel."

Efter episoden den 3. oktober mødtes på Tyrkiets anmodning NATO's ledende civile regeringsorgan, Det Nordatlantiske Råd, i Bruxelles for at diskutere en fælles strategi mod Syrien.

En erklæring udsendt efter det hidtil uset sene nattemøde bekræftede, at *"i lyset af det syriske regimes nylige aggressive handlinger ved NATO's sydøstlige grænse, som er en åbenlys overtrædelse af international lov og en klar og aktuel fare for sikkerheden for et af dets allierede, mødtes Det Nordatlantiske Råd i dag inden for rammerne af Artikel 4 i Washingtontraktaten ..."*

Sproglig set mere udtryksfuldt end i militærblokkens Artikel 5, krigsklausulen, tilføjede man i erklæringen: *"I Washington-traktatens ånd om udeleligheden af sikkerhed og solidaritet vil alliancen fortsætte med at stå bag Tyrkiet og kræver øjeblikkeligt ophør af sådanne fjendtlige handlinger mod en allieret."*

Forud for et todages møde indkaldt til 9. oktober mellem NATO's krigshøvdinge, deriblandt Pentagons Leon Panetta, lovede generalsekretær Anders Fogh Rasmussen:

"Jeg kan forsikre jer om, at vi har alle nødvendige planer på plads for at forsvare og beskytte Tyrkiet, vores allierede."

Samme dag truede Tyrkiets statsoverhoved, statsminister Recep Tayyip Erdogan: *"En stat, der ikke er parat til krig hvert øjeblik, er ikke fuldt udviklet. Tyrkiet bør være rede til krig i enhver situation."*

Dagbladet Hürriyet citerede en unavngiven tyrkisk embedsmand, som bekræftede, at NATO 'er aktiv i sagen (den eskalerende militære konflikt med Syrien) bag kulissen', og gengav hans kommentar som følger:

"NATO har øget sin militære tilstedeværelse i regionen med fartøjer, som patruljerer i Middelhavet under Opera-

tion Active Endeavor og rutineflyvninger med henblik på dets operationer i Afghanistan, men for at undgå en reaktion er disse skridt ikke meddelt officielt."

I sidste uge, kun få timer før granatepisoden, som gav Tyrkiet lejlighed til at bemyndige fortsatte militære angreb inde i Syrien, meddelte den russiske viceudenrigsminister Gennadij Gatiiov journalister i Moskva, at hans land har advaret NATO samt deres allierede i Golsamarbejdsrådet (Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi-Arabien og De Forenede Arabiske Emirater) imod at konspirere for at fabrikere påskud for militær intervention i Syrien – såsom at kræve såkaldte humanitære korridorer eller bufferzoner på syrisk område og starte væbnede provokationer ved den tyrkisk-syriske grænse.

Han sagde: *"Under kontakten med vores partnere både i NATO og i regionen, og også i internationale forummer, har vi opfordret dem til ikke at lede efter påskud for at gennemføre militære aktioner."* Dagen efter indtraf netop et sådant påskud.

Også i oktober måned har Ali Abar Vel-ayti, tidligere iransk udenrigsminister og nuværende seniorrådgiver for Ali Khamenei, anklaget NATO for at lægge fundamentet for krig mod Syrien, da han sagde:

"I dag er NATO parat til at true Syrien og har til hensigt at gå ind i Syrien under påskud af, at et af medlemmerne af deres organisation (Tyrkiet) er blevet truet."

Tyrkiet huser, bevæbner og træner i tusindvis af soldater fra den såkaldte Frie Syriske Hær, mens man samtidig gennemfører større luftangreb inde i Irak og nær den iranske grænse og koncentrerer tropper og militært hardware ved den syriske grænse i en kampagne for at udrydde PKK – et lovløst amokløb fuldstændig støttet af amerikanerne og NATO.

Tyrkiet og dets NATO-allierede har antændt en kort lunte til en stor krudtønde.

Oversat fra engelsk af Kommunistisk Politik

Torsdag den 1. november kl. 19

Skal læge straffes for at ville yde hjælp?

Mød den danske læge Özgür Serin som ikke vil betale en bøde for at tilbyde lægehjælp til en syg mand

OKTOBER
Vester Fælledvej 1B
1750 Kbh. K

Arr. DKU / Oktober

På vej til vestlig tilbagetrækning fra Syrien

Af Thierry Meyssan

Krigen i Syrien fortsætter. Men fortsat krig er blevet for bekostelig og alt for risikabel for dets naboer. Rusland, der stræber mod at reetablere sig i Mellemøsten, forsøger at vise USA, at det er i amerikansk interesse at lade Moskva løse konflikten.

Den militære situation i Syrien går de folk imod i Washington og Bruxelles, der håbede at få en regimeændring igennem med magt. To forsøg på at indtage Damaskus er slået fejl, og det står nu klart, at dette mål ikke kan nås.

Den 18. juli dræbte en eksplosion ledelsen af 'Rådet for National Sikkerhed'. Dette signalerede starten på en storoffensiv, hvor titusinder af lejesoldater bevægede sig mod den syriske hovedstad fra Jordan, Libanon, Tyrkiet og Irak. Efter adskillige dages benhårde kampe blev Damaskus reddet, da den del af befolkningen, der er fjendtlig over for regeringen, af patriotiske grunde valgte at hjælpe den nationale hær i stedet for at byde FSA-hæren ('Free Syrian Army') velkommen.

Den 26. september lykkedes det for al-Qaida-jihadister at trænge ind i hjertet af forsvarsministeriet forklædt som syriske soldater og på falske papirer. Det var deres mening at detonere deres veste med sprængladninger nær de højest placerede militære chefer, men de kom ikke tæt nok på målet og blev selv dræbt. En anden gruppe forsøgte at overtage den nationale tv-station, hvor planen var at udsende et ultimatum til præsidenten, men det lykkedes dem ikke at nå frem til bygningen, da indgangene blev blokeret straks efter det første angreb. En tredje gruppe havde regeringens hovedkvarter som mål, og en fjerde lufthavnen.

I begge tilfælde koordinerede NATO operationerne fra dens tyrkiske base i Incirlik med det mål at fremprovokere en splittelse i selve kernen af den syriske hær ved at bygge på bestemte generalers støtte med det formål at vælte regimet. Men de generaler, det drejede sig om, var længe forinden blevet identificeret som forrædere og holdtes uden

for centrale kommandoopgaver. I efterspillet til disse to mislykkede angreb blev Syriens kræfter genvundet, hvilket gav den nødvendige internationale legitimitet til at gå i offensiven og knuse FSA.

Disse fiaskoer lagde en dæmper på dem, der havde triumferet på forskud og påstået, at Bashar al-Assads dage var talte. I Washington blev konsekvensen, at de, der taler for tilbagetrækning, nu står stærkere. Spørgsmålet er ikke længere, hvor længe Assad-regimet vil holde, men om det koster USA mere at fortsætte end at stoppe krigen. At fortsætte vil medføre sammenbrud af Jordans økonomi, at alliere i Libanon går tabt, risiko for borgerkrig i Tyrkiet, samtidig med at man skal beskytte Israel mod kaoset. At stoppe krigen vil betyde at give Rusland lov til at genvinde fodfæste i Mellemøsten og at styrke Modstandsaksen til skade for de ekspansionistiske kræfter i Likud-partiet.

Mens Washingtons respons tager den israelske dimension i betragtning, er man her holdt op med at tage mod råd fra Netanyahu-regeringen. Netanyahu endte med at undergrave sig selv gennem sine manipulationer bag attentatet på ambassadør Chris Stevens og med sin chokerende indblanding i den amerikanske præsidentkampagne. Hvis den langsigtede beskyttelse af Israel er målet frem for at opfylde Benjamin Netanyahus skamløse krav, er en fortsat russisk tilstedeværelse den bedste løsning. Med en million russisktalende israelere

Hvor NATO har fejlet med hensyn til at få lavet krig, forbereder CTSO (forklaring følger) sig på at skabe fred. Organisationens generalsekretær Nikolaj Bordjuszja er ved at samle en fredsbevarende styrke på 50.000 personer, der skal stå klar til at blive sat ind i Syrien.

vil Moskva aldrig tillade, at denne kolonis overlevelse bliver bragt i fare.

Et blik bagud er nødvendigt her. Krigen mod Syrien blev besluttet af Bush-administrationen den 15. september 2001 på et møde i Camp David, hvad der ikke mindst er bekræftet general Wesley Clark. Efter adskillige tilbageslag måtte en NATO-indgriben aflyses på grund af veto fra Rusland og Kina. En 'Plan B' tonede frem, der indeholdt brugen af lejetropper og dækkeoperationer, nu hvor brugen af uniformerede soldater var gjort umulig. Skønt FSA ikke har vundet en eneste sejr over den syriske hær, er der fremkommet adskillige forudsigelser om, at konflikten vil være uendelig og efterhånden underminere staterne i regionen – Israel indbefattet. I denne kontekst skrev Washington under på Geneve-aftalen under Kofi Annans auspicer.

Derefter torpederede krigslejligheden denne aftale ved at organisere læk til pressen om Vestens hemmelige indblanding i konflikten, læk, der førte til Kofi Annans øjeblikkelige tilbagetrækning. Den spillede også sine to trumfkort ud med angrebene den 18. juli og 26. september og tabte dem begge. Som følge heraf blev Lakhdar Brahimi, Annans efterfølger, kaldt ind for at genoplive og implementere Geneve-aftalen.

I mellemtiden så Rusland ikke passivt til: Rusland opnåede, at der blev oprettet et syrisk ministerium for national forsoning; det førte opsyn med og beskyttede mødet i Damaskus af natio-

nale oppositionspartier, organiserede kontakter mellem USA og den syriske generalstab og forberedte opstillingen af en fredsbevarende styrke. De første to bestræbelser blev knap nok registreret i den vestlige presse, og de to sidste blev totalt ignoreret.

Ikke desto mindre tog Rusland – som det blev afsløret af udenrigsminister Sergei Lavrov – højde for frygten hos den amerikanske øverste militærkommando omkring Syriens kemiske våben. De fik dokumenteret, at våbnene var lagret sikkert og ikke kunne falde i FSA's hænder eller nås af jihadister, som kunne bruge dem, som de ville. Endelig gav de Pentagon troværdige garantier for, at Syrien med en så beslutsom en leder som Bashar al-Assad ved magten vil give en mere kontrollerbar situation, også for Israel, end at tillade det syriske kaos at sprede sig yderligere.

Først og fremmest fremskyndede Vladimir Putin projekterne for CSTO ('Organisationen for kollektiv sikkerhed'), som er en forsvarsalliance mod NATO, der samler Armenien, Hviderusland, Kasakhstan, Kirgisistan, Tadsjikistan og Rusland selv.

Udenrigsministrene i CSTO anlagde en fælles vurdering af situationen i Syrien, og en plan blev ridset op for eventuel anvendelse af den fredsbevarende styrke på 50.000 mand. En aftale blev indgået mellem CSTO og FN's Agentur for Fredsbevarelse om, at disse 'blå baretter' ville blive brugt i konfliktzoner på mandat fra FN's sikkerhedsråd. Fælles øvelser mellem de to vil finde sted fra den 8. til den 17. oktober i Kasakhstan under overskriften 'Ukrænkeligt broderskab' for at udbygge koordineringen mellem disse to mellemstatslige organisationer. Røde Kors og IOM (den internationale migrantorganisation) vil også deltage.

Ingen officiel beslutning vil blive taget i USA under præsident-valgkampen. Når den er slut, kan fred være mulig.

Oversat af Kommunistisk Politik efter den engelske udgave på Global Research

Udtalelse fra de marxistisk-leninistiske partier i Latinamerika

Ecuador juli 2012

De marxistisk-leninistiske kommunistiske partier i Latinamerika har mødtes for at drøfte en række spørgsmål, i særdeleshed for at følge op på situationen i vores respektive lande og på internationalt plan, og for at definere de opgaver, som udspringer af mødet.

Efter meningsudvekslinger og diskussioner er vi kommet til følgende konklusioner:

Det kapitalistiske systems krise fortsætter og vil blive forværret til trods for alle de forholdsregler, som regeringerne, der står i finanskapitalens og de imperialistiske monopolars tjeneste, foretager for at undgå det. De fortsætter med at gennemføre foranstaltninger, der berører arbejderklassen, de arbejdende masser og folkene i almindelighed.

Således skærer de bestandig ned på lønningerne og gør dem knappere, gennemfører massive fyringsrunder i private virksomheder og offentlige institutioner, reducerer fratrædelsesordninger og pensioner, beskærer budgetterne til uddannelse, sundhed og tryghed og andre serviceområder for arbejderklassen og folket i almindelighed; samtidig hæver de skatter på varer og forbrugsydelser for det store flertal, alt sammen for at få penge til at betale nationalgælden og for at redde de private banker fra at gå fallit, som de har foræret milliarder af dollars og euro taget fra arbejderklassen og folkene.

Siden 2008 har der været afholdt topmøder for regerings- og statscheferne for at øge væksten, skabe job og komme ud af krisen. Men på trods af de indgåede aftaler og de pengesummer, som de private banker har fået til rådighed, er den forventede vækst ikke blevet til noget, og endnu flere selskaber og banker erklæres bankerot.

Regeringerne i finanskapitalens og de imperialistiske monopolars tjeneste er vedholdende i deres bestræbelser for

at lade arbejderklassen og folkene betale for krisen.

I deres iver for at undslippe krisen leder finanskapitalen og monopolerne efter nye kilder til kapitalakkumulation, og vi må her pege på, at de fleste af regeringerne i Latinamerika og Caribien holder udsalg med en anti-national og anti-folkelig holdning, som overdrager mine- og naturressourcer af enhver art til udenlandske selskaber.

Ud over at dræne folkets ressourcer har disse udsalg en alvorlig indvirkning på miljøet og de samfund, de finder sted i, og giver dermed endnu en impuls til folkelig vrede og oprør.

Arbejderklassen, det arbejdende folk, ungdommen og folkene accepterer ikke denne politik fra regeringerne. På alle kontinenter udvikler arbejdernes og i almindelighed folkenes kampe sig og antager blandt andet form af strejker, demonstrationer i gaderne og besættelser af bygninger.

Vi understregede, at sammen med den økonomiske krise og dens konsekvenser er der i vores lande repressive tendenser hos regeringerne til at kriminalisere protester. Man anklager og tilmed fængsler de folkelige og revolutionære fagforenings-, uddannelses-, studenter-, lokalkvarter- og bondeforkæmpere, som demonstrerer deres modstand mod de siddende regerings politik og foranstaltninger. Der forekommer alvorlige anslag mod offentlige frihedsrettigheder og demokratiske rettigheder, som lægges oven i de gamle problemer, som arbejderklassen og folkene lider under.

Stillet over for denne situation i det kapitalistiske system, og i vores lande i særdeleshed, kæmper vores kommunistiske partier for og gentager vores vilje til at give et skub til arbejdernes kampe

og de folkelige kampe i almindelighed for sociale og politiske krav, ligesom for demokratiske og revolutionære forandringer og for socialisme.

Vi opfordrer vores medlemmer til at fortsætte med at opmuntre de undertrykte og udbyttedes organisering og kamp, og til at stille sig i spidsen for disse kampe uden hensyn til konsekvenserne.

Til parolen om at lade de rige betale for krisen må vi tilføje den systematiske fordømmelse af de demagogiske og populistiske regeringer, som skjuler deres servile holdning over for oligarkierne og imperialismen ved at erklære sig som venstreorienterede og tilmed socialistiske. Desuden forsvarer vi de borgerlige og demokratiske frihedsrettigheder, afviser kriminalisering af protester og kræver, at regeringerne respekterer de rettigheder, der er indskrevet i forfatningerne, der som resultat af den folkelige kamp anerkender vigtige folkelige krav såsom arbejdernes og de arbejdendes ret til protest og ret til faglig organisering og til at danne fagforeninger. Det er også nødvendigt yderligere at intensivere massekampen for progressive reformer af den politiske og sociale orden gennem grundlovgivende forsamlinger i de lande, hvor et forældet politisk og socialt system, som fornægter folkenes fundamentale rettigheder, er fremherskende.

En vigtig plads i vores kampe må tilkomme forsvaret af vand og afvisningen af at overdrage folkets mineral- og naturressourcer, og til solidaritet med de bevægelser, som nu protesterer mod

minerovdrift. Fremtrædende eksempler på dette er de bevægelser, som udvikles af folkene i Cajamarca i Peru, Catamarca i Argentina, Oaxaca i Mexico og Correjón i Colombia.

Vi protesterer mod de systematiske bombninger fra den colombianske hær, som har resulteret i hundredvis af døde, sårede og fordrevne, imod forskellige civile og forsvarsløse samfund, under påskud af at de bekæmper guerillabevægelserne FARC (Colombias Revolutionære

nære Væbnede Styrker), Den Nationale Befrielseshær (ELN) og Folkets Befrielseshær (EPL), som ikke har opgivet deres løfte om at kæmpe sammen med folket for national og social frigørelse.

Vi fordømmer også med energisk harme kuppet mod præsident Fernando Lugo, som blev begået af oligarkiet i Paraguay og Yankee-imperialismen – en kendsgerning, som klart udtrykker deres faste hensigt om at afsætte regeringer, som ikke fuldstændig sikrer deres interesser og mål. I Paraguay har bønderne og arbejderne levet i armod, uden adgang til jord, sundhed og uddannelse – før valget af Lugo, under hans regering, og efter han blev væltet. Vi støtter beslutsomt bønderne, arbejderne, lærerne, og ungdommen i deres kamp for jord og retten til at organisere sig og strejke, og patrioterne, demokraterne og de revolutionære, som kæmper for den sociale og

ationale revolution.

Idet vi bekræfter os som arbejderklassens kommunistiske partier, fast besluttede på at stille os i spidsen for deres kampe og for de folkelige lags kampe, med det mål at vinde den politiske magt og gennemføre revolutionen frem mod socialisme, udfordrer vi os selv til at blive store partier, som har indflydelse på vore landes politiske og sociale liv, hvad der er en uomgængelig betingelse for at være i stand til at lede den revolutionære proces.

Derfor opfordrer vi vores medlemmer til beslutsomt og målrettet at arbejde i arbejderklassen og de folkelige masser i almindelighed, om at udvikle de tættest mulige organisatoriske og kæmpende forbindelser, og til blandt dem at rekruttere de mest fremskredne og mest hengivne elementer over for den folkelige og revolutionære kamp til vores rækker.

Det ordinære møde for de marxistisk-leninistiske partier i Latinamerika

Brasiens Revolutionære Kommunistiske Parti
Colombias Kommunistiske Parti -
(Marxister-Leninister)
Den Dominikanske Republiks -
Kommunistiske Arbejderparti
Ecuadors Marxistisk-Leninistiske -
Kommunistiske Parti
Mexicos Kommunistiske Parti -
(Marxister-Leninister)
Perus Kommunistiske Parti -
(Marxister-Leninister)
Venezuelas Marxistisk-Leninistiske -
Kommunistiske Parti

Efter En Marcha, Centralorgan for Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti #1589, 10.-16. august 2012

Fjerde sejr til Chávez i Venezuela

Endnu engang triumferede Hugo Chávez og hans bolivarianske alliance ved præsidentvalget i Venezuela den 7. og 8. oktober. Valgdeltagelsen var rekordstor, over firs procent afgav deres stemme, Chávez indhøstede 55 procent af dem. Tre millioner marcherede i gaderne i Caracas som en understregning af præsidentens enorme popularitet.

Ikke desto mindre er det en stærk og

sammensat opposition, som vil bremse og omstøde de sociale processer i Venezuela. Med USA i ryggen består den af storborgerskabet, finans- og oliekapitalen, men også betydelige dele af småborgerne i byerne og et pjaltproletariat, som lader sig købe af politiske løfter eller bestikkelser.

Nyliberalisten Capriles' højrealliance er et redskab for den venezuelanske reaktion, for borgerskabet og imperialismen. Den består af alt fra kræfter med tætte bånd til paramilitære og terrororganisationer og fascistiske organi-

sationer til Socialdemokratiet (AD) og kristelig-socialt (COPEI) samt nogle 'venstre'-grupperinger.

Til trods for flere valgsejre i træk vil Chávez ikke lade sin '21. århundredes socialisme' tage et endeligt opgør med borgerskabet og den amerikansk finansierede opposition. På trods af kupforsøg, sabotage, CIA-infiltration og blokader får de reaktionære lov til at fortsætte deres propagandavirksomhed og undergravning, blandt andet gennem en række private tv-stationer og mediekkanaler.

Modkandidaten Capriles Radonsky var i front for den brogede koalition Forenede demokrater (MUD), som har været sponseret med gigantomme af USA-imperialismen, lige siden det kontrarevolutionære kupforsøg mod Chávez i 2002 slog fejl.

Capriles anlagde en populistisk demagogi for ikke at komme til at stå i gabet mellem vis a vis de sociale reformer,

som Chávez beviselig har fået i stand til fordel for landets fattigste, men uden at dette hjalp ham. Venezuela er socialt stadigvæk et af de mest polariserede lande med udstrakt fattigdom. Op til valget har højrealliancen spillet maksimalt på utilfredsheden med varemangel, strømafbrydelser og prisstigninger, samtidig med at de selv har gennemført og forberedt forskellige former for leveringsboykot og bidraget til tomme hylder i butikkerne. De reaktionære spekulerer i en voksende utilfredshed i store befolkningsgrupper og forbereder med al sandsynlighed forskellige former for sabotage og paramilitære aktioner i fremtiden.

"Chavez' sejr i denne valgkamp er et vigtigt skridt til videre fremgang og for at udvide det revolutionære handlingsrum», skriver Venezuelas marxist-leninistiske kommunistiske parti PCMLV i en udtalelse. «Men», understreger partiet, «man må være klar over, at borgerskabet ikke vil stå passivt og se på efter valget. Det vil fortsætte med at modar-

bejde de gevinster, som arbejderne har opnået, og derfor er det nødvendigt at bekæmpe reformistiske illusioner, som siger, at den socialistiske revolution er mulig uden at ødelægge den borgerlige stat. Vi må handle i samsvar med marxist-leninistiske principper og opfordre arbejderne og bønderne til at bruge deres magt til en socialistisk revolution."

Til trods for Chávez' ubestridelige popularitet og progressive rolle i mange sammenhænge står den venezuelanske revolution i stampe. Landets store olieindtægter og den massive opslutning om varianter af revolutionære og socialistiske ideer er ikke nok til at skabe socialisme. Skal det ske, må borgerskabet og imperialismen have vingerne stækket af landets organiserede arbejderklasse, som opretter sit klasses diktatur og opbygger socialismen. At skabe den nødvendige enhed og bevidsthed om denne opgave er det erklærede mål for Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti.

Nettmagasinet Revolusjon, Norge

Folkets NEJ 40 år

Den 25. september 1972 var et vendepunkt i nyere norsk historie. Det var første gang efter krigen, at folkets brede lag for alvor udfordrede autoriteterne, toppen i Socialdemokratiet og den borgerlige magtelite – og vandt!

Kampen mod norsk medlemskab af EEC (Det europæiske økonomiske fællesskab) var en politisk mobilisering uden sidestykke, hvor de etablerede partier og Stortingsflertallet fik et slag over næsen, som de aldrig har glemt.

Magthaverne brugte løgne og trusler om, at arbejdspladser ville forsvinde, og at EEC (EF) aldrig kunne udvikle sig til en union (!). Det hjalp ikke. Resultatet sent om aftenen den 25. september 1972 gav et ganske snævert, men entydigt nej-flertal.

Men eliterne, ikke mindst i Socialdemokratiet, hævnedes sig på deres uregelmæssige folk. I 1992 lykkedes det for

Gro Harlem Brundtland og Stortinget at påtvinge Norge EØS-aftalen, denne gang uden at spørge folket til råds.

I virkeligheden var og er EØS-aftalen mere omfattende, end medlemsbetingelserne for EEC var anno 1972. Dette er nu i færd med at gå op for stadig flere, ikke mindst inden for fagbevægelsen, hvor kravet om at opsiges EØS-aftalen for første gang har fået masseomfang langt op i tillidsmandslaget.

Nej-resultatet i 1972 lagde grundlaget for et nyt nej i 1994. Kampen mod EEC/EF/EU har hele vejen været et spørgsmål om national selvbestemmelsesret, men måske lige så meget et spørgsmål om at forsvare velfærdsordninger og faglige og sociale rettigheder. Den unikke folkelige mobilisering har sat en stopper for fuld integrering af Norge i monopolernes Europa. Og folkets nej og kamperfaringerne har lagt grundlaget for kampen, som står nu: Ud af EØS!

Velfortjent nobelpris til EU

KPml vil gratulere EU med "freds"prisen, som Thorbjørn Jagland endelig har fået givet dem. Den er velfortjent, som en af de største imperialistmagter og våbeneksportører i verden.

Det er kun godt, at plagsomme menneskeretsforkæmpere eller dissidenter i Rusland, den arabiske verden eller USA ikke fik prisen, men en krigsmagt på vej op i eliteklassen.

EU har gjort decideret mindst for freden – og mest for, at folk i Syd-Europa skal trykkes ned i sult og nød, for at nazismen blomstrer, og for at holde asylsøgere ude af det hvide nord.

Vi gratulerer nok en gang med, at komiteen enstemmigt følger op på traditionen efter tildelingerne til Barack Obama, Perez og Rabin, Henry Kissinger og andre masse-mordere.

12. oktober 2012

De virkelige angreb på ytringsfriheden

I forlængelse af dommen mod ROJ-TV gik justitsminister Morten Bødskov helt i selvsving og lovede en lovændring vendt mod radio- og tv-støtte til terrororganisationer.

Kulturministeriet udsendte den 7. september er udkast til lovændring til høring i en række af de berørte radio- og tv-organisationer med høringsfrist den 8. oktober. Ændringsforslaget blev dog ikke udsendt til radiolytterne og tv-seerne. Vi fik altså ikke – som dem, der vel først og fremmest er berørt – mulighed for at komme med udtalelser.

Loven indeholder i forvejen en paragraf, hvorefter kulturministeren kan fastsætte regler for programvirksomheden, herunder regler om indholdet. Nu skal det partout fastslås, at programmerne ”ikke på nogen måde må fremme terrorisme”. Det er en vanvittig gummiparagraf, der kan bruges til hvad som helst.

Hvornår fremmes terrorisme? Må man nævne terrorister ved navn, f.eks. Anders Fogh Rasmussen? Eller fortælle om den udbredte brug af masseødelæggelsesvåben ved hjælp af droner og ulovlig overvågning?

Hvad er terrorisme? Det er åbenbart ikke terrorisme at bombe Afghanistan, Irak, Libyen og Syrien tilbage til stenalderen eller at indespærre en hel befolkning i Gaza.

Men hvor mange gange må man nævne PFLP, Fighters & Lovers eller væbnede oprør mod vest-venlige diktaturer i Saudi-Arabien, Colombia eller andre steder?

Der er da også indkommet en lang række høringssvar, der påpeger de mange muligheder for misbrug af en sådan paragraf. Danmarks Journalistforbund siger, det er et skridt mod mere kontrol over frie medier. Sammenslutningen af medier i lokalsamfundet mener, det vil indskrænke ytringsfriheden. Seniorrådgiver i Danske Medier Christina Moshøj siger til Politiken, at ”medierne skal turde kaste sig ud i dokumentarudsendelser, der oplyser befolkningen om ømtålelige emner og synspunkter, uden at være bange for at miste sendetilladelsen”.

Lovændringen skal formentlig behandles snart, da den er sat til ikrafttræden pr. 1.1.2013.

Dagen efter høringsfristens udløb indgik S-R-SF-V-DF-K-Ø en medieaftale for 2012-2014. Et forlig, der ser ud til i høj grad at ville begrænse lokalradioernes mulighed for at beskæftige sig med andet end lokalt stof ved kun at give ”støtte til programvirksomhed, som reelt har et publikum, og som handler om lokale forhold”. Så det bliver op til lokalradioen at få forklaret, at om Dan-

mark går i krig eller EU bliver en finansunion, så er det et lokalt forhold. Der skal foreligge konkrete forslag til ændring af støttesystemet og tilladelsessystemet, således at der også, for så vidt angår udstedelse af tilladelser, sikres fokus på lokalt indhold. Forslagene skal foreligge 1. marts 2013.

De få åndehuller, der findes i dag, som ikke er kontrolleret af staten, forsøges på den måde lukket og slukket. Det skal de ikke få held til!

Medieaftalen handler også om, hvordan sendenet skal digitaliseres, og også her forsøges mulighederne for uafhængigt lokalt græsrodsradio- og tv indskrænket. Det er dog stadig usikkert, hvordan det vil komme til at foregå, men hensigten er klar.

GBe

Socialdemokratisk Folkeparti

*er i høj sø, og hverken kaptajn, maskinmester
eller andre kan hindre katastrofens komme; -
og så indtrådte den: grundstødningen.*

*Den var af så voldsom karakter
og skaderne så omfattende, at skibet
aldrig mere må anvendes til sejlads på havene,-
Da skibet blev trukket fri og fragtet i havn
indfandt skrothandleren sig, og kunne med det
samme se på de sørgelige efterladenskaber, -
at med så dårlige materialer skibet var bygget
var katastrofens indtræffen forventelig
og uundgåelig.*

N.B.

OKTOBER BOGBUTIK København

Bemærk Ny adresse
**Vesterfælledvej 1B
1750 København V**

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 13 - 18.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Den tabte krig i Afghanistan

Den 7. oktober var det nøjagtig 11 år siden, USA indledte den ulovlige aggressionskrig mod Afghanistan. Og 11 år senere kan det konstateres, at den har været en fiasko for krigsforbryderne i USA og NATO, som startede og har fortsat den – med den danske regering som trofast deltager.

Ved årsdagen har Den Internationale Krisegruppe (ICG) udsendt en rapport, der understreger, at den NATO-indsatte afghanske regering med stor sandsynlighed vil bryde sammen, hvis krigsalliancen følger planen og trækker alle kamptropper ud i 2014.

Tilbagetrækningen er allerede i gang. Og Vestens nederlag i den afghanske krig er en kendsgerning, selvom krigsmagterne søger at kamuffere det som en planlagt manøvre, fordi den afghanske marionetregering og dens militær og politi angiveligt vil være klar til selv at stå for 'sikkerheden' i landet.

NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen har over for avisen

The Guardian erklæret, at tilbagetrækningen kan blive fremrykket.

Alle de store krige for regimeskifter i dette århundrede i løbet af den uafsluttede 'krig mod terror' strider mod international lov og har i øvrigt ikke noget mandat for FN. Og alle er de indledt på løgn.

Invasionen af Afghanistan fandt sted på baggrund af angrebet mod USA 11. september 2001. Påskuddet var at fange Osama bin Laden som bagmanden. Men i stedet væltede man den siddende afghanske regering, indsatte sin egen marionet og har holdt landet besat siden.

Om Osama bin Laden stod bag terroren den 11. september, er ikke klarlagt. Den officielle amerikanske forklaring om begivenhederne er draget kraftigt i tvivl. En retssag havde været nyttig. Men uanset hvem der stod bag 11. september 2001, så var det ikke den daværende afghanske regering.

Taliban-regeringen førte ikke krig mod USA. Den tilbød endog hele to gange at udlevere bin Laden til retsforfølgelse i USA, hvilket Bush-regeringen afslog.

Den efterfølgende krig for at installere et lydregime og sikre sig kontrol med det strategisk afgørende Afghanistan i kampen om Centralasien har hele vejen fra start til den slutning, der nærmer sig, været kriminel og krigsforbryderisk, i åben strid med folkeretten.

Nu er det afghanske folk endnu en gang i færd med at kaste aggressorerne ud. Sidste gang var det revisionistiske og pseudosocialistiske Sovjetunionen, der måtte se sig slået. Denne gang er det USA og NATO.

Der vil stadig mangle et retsopgør med krigsforbryderne, der er ansvarlige for krigen og fortsættelseskrigene i Irak og Afghanistan – fra ekspræsident Bush og hans administration til de nuværende krigsførende regeringer og NATO's danske generalsekretær.

Krigsforbrydelser forældes aldrig.

Verden ifølge Latuff

- Vi tolererer kun vores egne diktatorer